lehetne hozzáférni. A deszkán, mint legyek a seben, mosatlan edények, megmozdításukhoz egy kis meleg víz kéne.

A szituáción két tárgy uralkodik. Az egyik egy alpakka tál s egy piros, műanyag tojástartó kompozíciója, mindkettőbe reménytelenül belemarta magát a tojásmaradék; ez a tál esetében megrendítő, a tojástartó esetében szép [látvány (?)]. A másik egy lábos, amely ferdén ékelődik két edény közé. Zsíros lé tükörsima felszíne hangsúlyozza a ferdeséget. Félig becsúszva kenyérdarab támaszkodik a lábos rücskös peremének, mint valami kisméretű földcsuszamlás emléke. A kissé átázott (málló) kenyéren félbevágott vöröshagyma.

A száraz, vörhenyes hagymaburok, akár egy megfakult nő álarca.

[FÉNYKÉP ÉDESAPÁM ÍRÓASZTALÁN]

Egy reggel, *mikor* apám kitántorogván a konyhából, mert szinte elájult a dögszerű elmosogatlan edények akkora tömegétől, különösképpen egy ezüst-, de inkább alpakka tálcától, melybe teljesen beleragadt a sárgás tojásmaradék, s bemenvén a fürdőszobába nem találta a fogkeféjét, a fogmosó poharát, a borotváját s a WC-kagylót, és nem találta az arcát a tükörben, majd onnan a belső szobába imbolyogván látta az ágyát feltúrva, benne a sárga hajú kis nőt, mint egy macskát gömbölyödni, *akkor* odament az íróasztalához, rádűlt kissé s egyben megtámaszkodott, majd erősen a szemembe nézett (a fényképen tekintetem szigorú volt, szájam csücsörítve), és azt mondta:
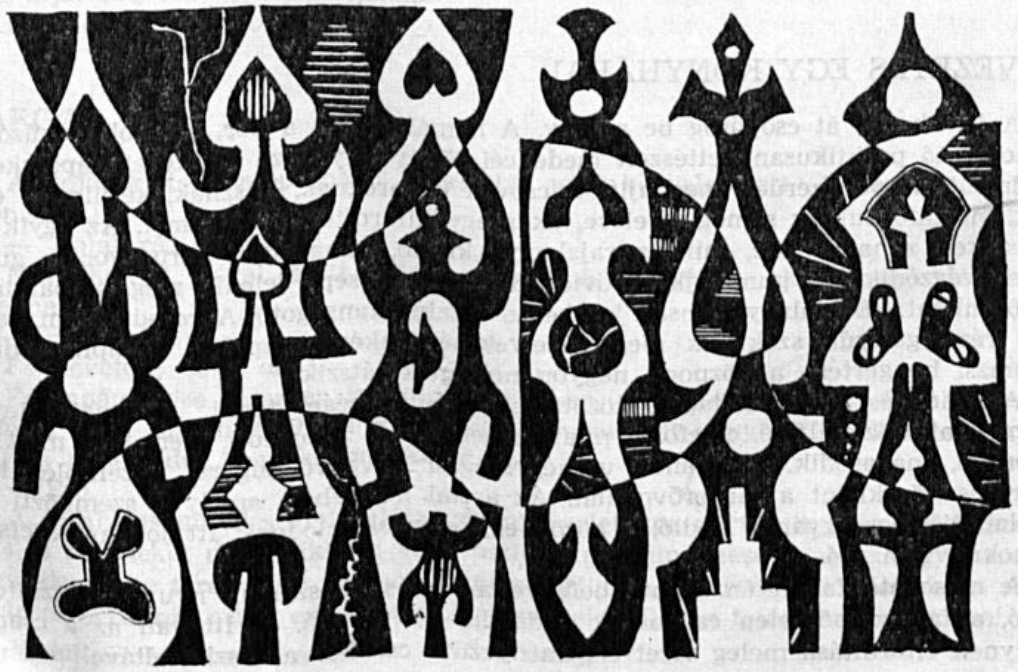
— Elúrhodott, nagyfőnök, rajtad a kevélység.